

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/242/2020
Identifikačné číslo spisu:	7714201495
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7714201495.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Obce Stretava, so sídlom v Stretave 12, IČO: 00 325 821, proti žalovanej COOP JEDNOTA Michalovce, spotrebné družstvo, so sídlom v Michalovciach, Obchodná 2, IČO: 00 169 099, zastúpeného JUDr. Michalom Kuročkom, advokátom, so sídlom v Michalovciach, Obchodná 2, o zaplatenie 1.240,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 11C/89/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. marca 2020 sp. zn. 9Co/228/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. decembra 2018 č. k. 11C/89/2014-303 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 59,- eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 29. januára 2014 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a priznal žalovanej voči žalobcu náhradu trov konania vo výške 95,3 %.

1.1. V odôvodnení pre zamietnutie žaloby uviedol, že žalovaná užíva pozemok parc. č. XXX evidovanú na LV č. XXX kat. úz. G., ktorá je vo vlastníctve žalobcu, a to tým spôsobom, že na tejto parcele je postavená budova so súp. č. XXX, ktorá je vo vlastníctve žalovanej. Žalovaná užíva túto parcelu bez právneho dôvodu, keďže žalovaná nemá so žalobcom uzavretú žiadnu nájomnú zmluvu, na základe ktorej by tieto pozemky mohol užívať. Žalovaná sa týmto spôsobom bezdôvodne obohacuje na úkor žalobcu podľa § 451 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), nakoľko neplatením nájomného za užívanie tohto pozemku žalobcovi získava žalovaná majetkový prospech. Pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia súd nezohľadnil Všeobecne záväzné nariadenie obce Stretava č. 5/2008 (ďalej aj „VZN“), podľa ktorého je cena za prenájom pozemku 5 Eur/m² za rok, pretože toto nájomné nepredstavuje nájomné, ktoré by zodpovedalo obvyklej cene v danom mieste a čase. Žalobca nepredložil žiadnu nájomnú zmluvu, ktorou by preukázal svoje tvrdenie, že v období od 1. januára 2013 do 31. decembra 2013 prenajímal svoje pozemky za 5,- Eur za m² za rok. Žalobca predložil takúto

nájomnú zmluvu len zo dňa 1. decembra 2017, pričom neobstoí jeho tvrdenie, že kvôli uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 10. apríla 2015 sp. zn. 7C/93/2014 nemohol nájomnú zmluvu uzavrieť skôr. Z predmetného uznesenia totiž vyplýva, že ním bolo nariadené predbežné opatrenie, ktorým bolo žalobcovi zakázané nakladať iba s nehnuteľnosťou vedenou na LV č. XXX kat. úz. G., parc. č. XXX zastavané plochy o výmere 1.209 m². Žalobca však mohol predložiť nájomné zmluvy z rozhodného obdobia na iné pozemky v danej lokalite, teda v obci Stretava, čo však neurobil, čím neuniesol dôkazné bremeno. Súd pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo záverov znaleckého posudku znalca Ing. S., podľa ktorého za obdobie od 1. januára 2013 do 31. decembra 2013 výška obvyklého nájomného za predmetný pozemok bola stanovená na 59,- eur. Vzhľadom na hore uvedené súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 59,- eur. Súd zároveň priznal žalobcovi aj úrok z omeškania.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 18. marca 2020 sp. zn. 9Co/228/2019 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietavej časti tak, že zaväzuje žalovanú zaplatiť žalobcovi 1.181 eur s 8,75% ročným úrokom od 29. januára 2014 do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.1. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že vychádzal zo záverov uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/44/2010 a s poukazom na ust. § 194 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) bol odvolací súd viazaný právnu kvalifikáciou vyslovenou prvoinštančným súdom vo vzťahu k právoplatnému výroku a nebolo možné v odvolacom konaní meniť právnu kvalifikáciu žalobou uplatneného nároku. Preto odvolací súd vychádzal z právnej kvalifikácie zamietnutého nároku (správne vyhovujúceho nároku pozn. dovolacieho súdu) ako nároku z titulu bezdôvodného obohatenia. Je tiež nesporné to, že užívanie nehnuteľnosti bez právneho dôvodu zakladá skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ, pričom tu ide o bezdôvodné obohatenie spočívajúce v majetkovom prospechu získanom plnením bez právneho dôvodu, to znamená, že užívaním cudzej nehnuteľnosti bez právneho dôvodu dochádza k tomu, že majetok žalovanej sa nezmenší. Záver súdu prvej inštancie o nezohľadnení VZN obce Stretava konštatujúc, že toto nájomné nepredstavuje nájomné, ktoré by zodpovedalo obvyklej cene v danom mieste a v čase z dôvodu, že žalobca nepredložil žiadnu nájomnú zmluvu, ktorou by preukázal svoje tvrdenie, že v období od 1. januára 2013 do 31. decembra 2013 prenajímal svoje pozemky za 5 eur za m² na rok, lebo predložil iba zmluvu z decembra 2017, pri konštatovaní, že dôkazné bremeno neuniesla ani žalovaná, pokiaľ ide o výšku obvyklého nájomného, keďže nepredložila nájomné zmluvy, ktorým by preukázala svoje tvrdenie, že sa v roku 2013 prenajíмали pozemky v obci Stretava, preto vychádzal zo záveru znaleckého posudku, nemožno považovať za vecne správny. Odvolací súd má za to, že bezdôvodné obohatenie môže predstavovať hodnotu nájomného určeného VZN Obce Stretava vychádzajúc zo záveru, že žalovaná užíva pozemky, ktoré sú vo vlastníctve obce. Obec určila VZN výšku nájomného za užívanie obecných pozemkov, určila tiež, že tieto ceny sú záväzné a nemôže ich meniť ani starosta obce, ktorý za obec uzatvára zmluvy. Môže tak urobiť iba v prípadoch sociálnych alebo v prípadoch, keď je cena určená minimálnou alebo maximálnou hodnotou. Zároveň je potrebné zohľadniť skutočnosť, že žalovaná nehnuteľnosť sa využíva na podnikanie.

2.2. Odvolací súd tiež zastáva názor, že vzhľadom na obsah sporu je potrebné vziať do úvahy aj predchádzajúce rozhodnutia súdov, týkajúce sa toho istého právneho vzťahu. Odvolací súd konštatuje, že v kontinentálnom právnom systéme súd nie je viazaný rozhodnutiami iných súdov, je však potrebné si náležite uvedomiť, že jednou zo základných čŕt právneho štátu je zásada právnej istoty, ktorá je súčasťou práva na spravodlivý proces a navyše je explicitne vyjadrená ako základný princíp sporového konania v čl. 2 ods. 2 základných princípov CSP. Navyše odvolací súd zdôrazňuje, že je jeho povinnosťou prihliadať aj na jeho vlastnú judikaturu, resp. rozhodnutia iných senátov toho istého súdu a túto rozhodovaciu prax zohľadniť bez ohľadu na to, či na ňu samotné strany sporu poukazujú. Tento záver vyplýva z nálezů Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 279/2017 (správne sp. zn. III. ÚS 289/2017 pozn. dovolacieho súdu). Z rovnakého skutkového a právneho záveru vychádzal Okresný súd Michalovce v rozhodnutiach vydaných v konaniach pod sp. zn. 21C/82/2007, 16C/130/2011 a 19C/1/2015. Všetky tieto rozhodnutia boli potvrdené rozhodnutiami Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 2Co/288/2008, 2Co/119/2012, resp. 1Co/741/2015. Vo všetkých citovaných rozhodnutiach bola právoplatne určená výška bezdôvodného obohatenia sumou 5 eur za m² za rok.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, jeho prípustnosť odôvodnila v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, pretože súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Žalovaná žiadala, aby najvyšší súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Uplatnený dovolací dôvod vymedzila nesprávnym právnym posúdením veci odvolacieho súdu, ktorý podľa názoru dovolateľky pri výške bezdôvodného obohatenia nesprávne vychádzal zo všeobecne záväzného nariadenia obce č. 5/2008 určujúceho výšku nájmu obecných pozemkov na 5 € za 1 m², ktoré VZN považovala dovolateľka za odporujúce zákonu (§ 671 ods. 1 OZ, § 6 ods. 1, 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení i §2 zákona č. 19/1996 o cenách). Dovolateľka považovala za nesprávny právny názor odvolacieho súdu odvolávajúceho sa na skoršie právoplatné rozsudky vynesené vo veciach pod sp. zn. 21C/82/2007, 16C/130/2011 a 19C/1/2015, pretože pre súdy nie sú pri rozhodovaní právne záväzné (súdy sú viazané len zákonom - čl. 144 ods. 1 ústavy). Znaleckým posudkom preukázala dovolateľka opak toho, čo tvrdil žalobca. Namieta tiež neúplnosť skutkových zistení v tom, že žalobca nepreukázal výšku nájomného inak ako VZN obce, ktoré žalovaná spochybnila. Odvolaciemu súdu vyčítala nedostatočne zistený skutkový stav veci a neujasnenie toho, prečo dovolací súd pri určení výšky nájmu uprednostnil VZN pred predloženým znaleckým posudkom č. 22/2015 Ing. S.. Dovolací súd napokon podrobne nevysvetlil výšku bezdôvodného obohatenia, ktorú je žalovaná povinná vydať žalobcovi.

4. K dovolaniu sa žalobca nevyjadril.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Dovolací súd na úvod svojich úvah, považuje za potrebné poukázať na to, že prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne (prísnejšie) formuluje náležitosti dovolania. Dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“. Dovolať nielenže musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ale aj samotné dovolanie, a aj iné podania v dovolacom konaní, musia byť spísané advokátom. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je totižto kardinálne správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

6.1. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017, 9Cdo 170/2020). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k

dovolateľkou namietanej procesnej vade.

7.2. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

7.3. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

8. Dovolateľka, vychádzajúc z obsahu dovolania, v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP namieta a/ nedostatočné až arbitrárne odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, b/ nedostatočne zistený skutkový stav a c/ nesprávne právne posúdenie.

8.1. Treba mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

8.2. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06). Dovolací súd nezistil opodstatnenosť tvrdenia dovolateľky o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvej inštancie.

8.3. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo jeho arbitrárnosťou.

8.4. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že spor medzi stranami existoval iba ohľadom výšky bezdôvodného obohatenia, ktoré je žalovaná povinná vydať žalobcovi. Odvolací súd vychádzal z toho, že pri zisťovaní výšky obohatenia možno vychádzať zo VZN žalobcu, zohľadňujúc pritom, že žalovaná využíva pozemok v súvislosti so stavbou na ňom stojacou na podnikanie a tiež prihliadajúc na viazanosť odvolacieho súdu skoršími právoplatnými rozhodnutiami týkajúcimi sa toho istého skutkového i právneho stavu, rovnakých účastníkov, len iného obdobia (2Co/288/2008, 2Co/119/2012 a 1Co/741/2015).

8.4.1. Dovolací súd poukazuje, že mimo princípu „viazanosti súdu zákonom“ existujú aj ďalšie požiadavky spravodlivého procesu, medzi ktoré patrí právna istota, nachádzajúca svoje vyjadrenie v procesnej podobe nie len v čl. 2 CSP (t.j. že každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, teda v súlade s ich judikatúrou, ak takej niet, tak spravodlivo), ale aj v § 194 CSP, kedy súd prihliada na prejudicialitu založenú iným orgánom (iným súdom) tak, že sa s ňou v odôvodnení vysporiada a len ako ultima ratio prichádza v úvahu, že o právoplatne vyriešených otázkach rozhodne inak, čo musí patrične zdôvodniť. Treba zdôrazniť, že odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z právneho názoru na vec aplikujúcej príslušnej právnej úpravy a ďalej už len zohľadnil to, ako sa vysporiadal s právoplatnými rozhodnutiami riešiacimi obdobné otázky tých istých účastníkov, čo je situácia odlišná od tvrdenia dovolateľky, že rozhodnutie bolo založené len na iných súdnych rozhodnutiach. Postup odvolacieho súdu zohľadňujúci súdnu prejudicialitu nie je popretím viazanosti súdu zákonom a nie je ani postupom arbitrárnym. Za arbitrárny

nemožno označiť právny záver odvolacieho súdu vychádzajúci z názoru, že pri určení obvyklej výšky nájmu pri užívaní cudzej veci bez právneho dôvodu je možné vychádzať aj zo VZN, najmä v prípadoch ak sa jedná o nehnuteľnosti vo vlastníctve obce, ktoré mieni prenajímať. V judikatúre Najvyššieho súdu Českej republiky je dlhodobo zastávaný názor, že pri určení obvyklej výšky nájmu pri užívaní cudzej veci bez právneho dôvodu nemožno v prípade regulovaného nájmu dospieť k vyššej cene, než je maximálne povolená cena, preto je pri určení „obvyklej ceny nájmu“ potrebné prihliadať aj na všeobecne záväzné právne predpisy v oblasti nájmu (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 1789/2000). Všeobecne záväzným predpisom je aj všeobecné záväzné nariadenie obce, ako podzákonný právny predpis vydaný vo veciach územnej samosprávy upravujúci výšku nájmu obecných nehnuteľností.

8.5. Z týchto dôvodov najvyšší súd nezdieľa názor dovolateľky o arbitrárnosti a nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalovanej.

8.6. Pokiaľ žalovaná odvolaciemu súdu vytýkala nesprávne právne posúdenie veci (napr. o neplatnosti VZN obce pre jeho rozpor so zákonmi, o zohľadnení súdnej prejudiciality) dovolací súd uvádza, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu ale nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP <. (R 24/2017, 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018). V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. marca 2019 sp. zn. I. ÚS 61/2019 aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje CSP, je opodstatnený názor, podľa ktorého nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa strane neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než konajúci odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá ňou tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

8.7. Pokiaľ dovolateľka vytýka odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie [o (ne)zohľadňovaní okolností pri zisťovaní výšky ceny nájmu, o (ne)zohľadnení výsledkov znaleckého skúmania], najvyšší súd pripomína, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017, 9 Cdo 86/2020). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V preskúmvanej veci však dovolanie na takýchto argumentoch nespočívalo.

8.8 K dovolacej námietke, že odvolací súd podrobne nevysvetlil výšku bezdôvodného obohatenia, ktorú je žalovaná povinná vydať žalobcovi dovolací súd odkazuje na obsah žaloby a právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie vydané v tejto veci, z ktorých jasne a nepochybne vyplýva, že predmetom sporu bolo vydanie bezdôvodného obohatenia požadovaného žalobcom za rok 2013 vyúčtovaného faktúrou č. 1300003 zo 14. januára 2014 na sumu 1.240 € splatnou 28. januára 2014 [vychádzajúc z výmery zastavanej plochy 248 m² a sadzby 5 € za 1m² za 1 rok, t.j. 1240 € (248 x 5)]. Žalobe bolo v časti o zaplatenie istiny 59 € s príslušenstvom vyhovené, predmetom odvolacieho konania tak zostal nárok

1.181 € (1240 - 59) s príslušenstvom, ktorý odvolací súd považoval za opodstatnený. Všetky uvedené skutočnosti boli žalovanej známe, keďže žaloba s prílohami i rozhodnutia súdov jej boli riadne doručené, napokon žalovaná v zastúpení advokáta tiež aktívne vystupovala v spore a participovala i na dokazovaní vykonanom súdom prvej inštancie.

9. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolanie žalovanej v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je prípustné, preto ho najvyšší súd podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

10. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinila žalovaná (§ 256 ods. 1 CSP), žalobcovi žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

11. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.